

szólal a szó. Hogy élőt, boldogat
tud-e még kérdeni?

Korán, későn – lebegőn éteri
a hang árnya, a visszhangzó rom.
Már emlék, emlékezete
képzelt talon, foszló lom.
Utcák, házak, arcok törölt lábjegyzete.

Sztanó László

ÉN IS ÍRHATTAM VOLNA

Én is írhattam volna: úgy illeszkedik
belém, a kimondatlan helye,
szavakat hívó lehetőség. A te szavaid
jöttek betölteni végül,
de lehetnének az enyémekek is.
Van azonban, amit
– jelzót, ígét, egy-egy furcsa képet –
egészen biztosan másképp írtam volna meg:
ők ejtenek rabul,
hozzájuk térek vissza újra meg újra
átélni a találkozás ámulatát.
Bennük vagy te, tőlem különböző, a másik,
az ismétелhetetlen,
a nem feledhető.